

Legyen boldog és büszke, hogy ő is olaszos

Az első Olasz Fesztivált – akkor még nem hívtuk így – 1977-ben rendeztem ifjú tanárként a Berzsenyi Gimnáziumban. Már nem volt és még nem volt olasz tagozat az iskolában. Néhány évvel korábban, amikor friss diplomásként elkezdtem tanítani, létezett tagozat, majd megszüntették, később újraindították.

1977-ben éppen nem volt, akkor kezdett az angol az élre törni, az olaszt normál tanterv keretei között tanítottam. Emlékszem, Ogonovsky Edit, a szakfelügyelőm kérdezte tőlem, meg tudnám-e szervezni a diáktalálkozót. Természetesen beleegyeztem. Nem tudtam, mire vállalkozom. Egyedül voltam olasztanár az iskolában.

Edit nagyon sokat segített, rengeteg tanácsot adott. Az Oktatási Minisztérium nem szervezett országos versenyt az olaszul tanuló diákoknak, mondván kevesen tanulják. Mi, lelkes pedagógusok ezt igazságtalannak tartottuk, és elhatároztuk, hogy rendezünk magunknak versenyt. Így született a diáktalálkozó ötlete. Simon Gyula rendezte először Monoron, 1974-ben.

Simon Gyula a közönség soraiban

A fesztivál lényege az első pillanattól kezdve az volt, hogy minden diák jól érezze magát, készüljön sokat, mutassa meg, mit tud, örüljön az

eredményeinek, ismerje meg a többi iskolát, barátkozzon más olaszul tanuló gyerekekkel, legyen boldog és büszke, hogy ő is olaszos. Ezeket a célokat azóta is mindig elérjük.

A találkozó rangja volt (ma is van!). A zsűriben az ELTE Olasz Tanszékének tanárai vettek részt. Mint a fényképeken is lehet látni: Fogarassy Miklós, Sallay Géza, Rózsa Zoltán, Salusinszky Gábor.

Rózsa Zoltán, Salusinszky Gábor, Oswald László, Sallay Zsuzsa és Miklós Károlyné

Már annak idején is sokféle kategóriában lehetett indulni. A legemlékezetesebbek a színelőadások voltak. Az élőbeszéd kategóriája nagyon különbözött a maitól. Megadtuk a témákat, és a gyerekek otthon kidolgozhatták, és a kidolgozott szövegeket mondták föl. Nem volt beszélgetés a zsűri és a diákok között, nem voltak élő szituációk, nem volt filmvetítés. A nyelvoktatás e korszakában az is komoly dolognak számított, ha valaki megszólalt olaszul. Ma már ezt a módszert messze meghaladtuk, szerencsére.

A kategóriák és a diákok száma évről-évre növekedett. Az lett a hagyomány, hogy az egyik évben Budapesten, a következőben vidéken rendezzük a találkozót. Nagyszerű összejövetelek voltak például Nagykátán, Pécsen, Szegeden, Debrecenben, Szombathelyen, Vácon.

Nagy eseményt jelentett, amikor a magyarországi Olasz Kultúrintézet is bekapcsolódott a versenybe, és óriási rangot adott, hogy a legjobb diákokat egyhónapos olaszországi ösztöndíjakkal jutalmazták. Mára ez is átalakult egy kicsit, nem a diákok kapják személyre

szólóan az ösztöndíjat, hanem az iskolák. Igazságosabban lehet így odaítélni a legérdemesebb tanulóknak.

Idestova 30 éve minden esztendőben megrendezzük a diáktalálkozót, mára hivatalos neve is van: Országos Olasz Fesztivál. Megrendezzük annak ellenére, hogy létezik már az Oktatási Minisztérium által meghirdetett Országos Középiskolai Tanulmányi Verseny olasz nyelvből is.

Az Olasz Fesztivál más. Lelkes diákok és tanárok önkéntes találkozója, ahol mindenki bemutathatja, miből jó, mit ért el, mennyit tud. Ha énekelni tud, énekelhet, ha verset mondani vagy fordítani, akkor azt. Lehet színpadi műveket előadni, ami talán a legjobb multság, és lehet komoly tanulmányokat írni. Versengeni az olasz operáról és mesét írni, szituációs játékban részt venni, és prózai műveket fordítani vagy még tolmácsolni is. És még hosszan lehetne sorolni a műfajokat.

Még az is nagyszerű a fesztiválon, hogy itt csak nyerni lehet, veszíteni nem. A versenyen sok ajándékot lehet kapni. Aki pedig nem kap jutalmat, sokat nyer a felkészüléssel.

Életem egyik legjobb választása, hogy olasz szakos lettem. Olyan közösségbe kerültem ezáltal, amelynek tagjai ugyanúgy szeretik az olasz nyelvet, kultúrát és az országot, mint én, így nagyon sok közös témánk, élményünk és célunk van. Szívesen vagyunk együtt.

Kenyeres Judit

Kenyeres Judit és Szabó Tibor

Versenyzők és a zsűri

Berzsenyi énekesek